

Α. ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΣΚΑΦΕΩΝ

1. ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΑΡΧΑΙΑΣ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΣ

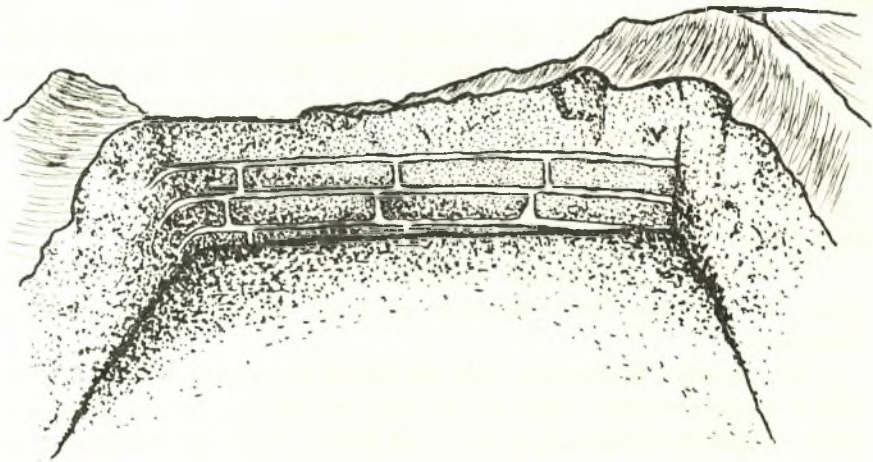
Αί ανασκαφικαὶ ἐργασίαι εἰς τὸν χώρον τῆς Ἀκαδημείας Πλάτωνος ἐγένοντο ἐφέτος οὐχὶ μόνον ἐντὸς τοῦ ἀγροκτήματος τοῦ Δημοσίου, ἡ ἐξερευνησις τοῦ ὁποίου ἤρξατο ἀπὸ τοῦ 1956, ἀλλὰ καὶ εἰς σημεῖα ἐκτὸς αὐτοῦ, ὅπου κατὰ τὴν διάνοξιν θεμελίων ἢ διὰ τῆς συνεχιζομένης εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην ἐντατικῆς χωματοληψίας εἶχον ἔλθει εἰς φῶς ἐνδιαφέροντα ἀρχαῖα λείψανα.

Δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι τῆς ἐφετινῆς ἀνασκαφῆς εἶχον προηγηθῇ ἡ δαπάνη τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἀποκατάστασις τῶν ἐκ τῆς πλημμύρας τοῦ παρελθόντος χειμῶνος προξηνηθειῶν ζημιῶν εἰς τὴν γεωμετρικὴν Ἱερὰν Οἰκίαν καὶ τὴν πρωτοελλαδικὴν «τοῦ Ἀκαδήμου» καὶ ὁ διὰ χρημάτων τῆς Ὑπηρεσίας Ἀρχαιοτήτων καθαρισμὸς τῶν ἀνεσκαμμένων γενικῶς χώρων τῆς Ἀκαδημείας, πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ ἡ ἐκ νέου ἀποκάλυψις τῶν ἐν αὐτοῖς διασωθέντων ἄλλων ἀρχαίων κτηρίων.

Ἐνταῦθα θὰ ἀναφέρωμεν ἐν ὀλίγοις μόνον τὰ τοῦ καθαρισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Οἰκίας, ὅστις ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τινὰς παρατηρήσεις, ἀξίας ἰδιαιτέρας μνείας.

Ὡς γνωστόν, ἡ εἰρημένη οἰκία, ὥς ἐκ τοῦ ὕλικου τῆς κατασκευῆς της, ἦτο ἡ καὶ περισσότερον πληγεῖσα ἐκ τῆς νεροποντῆς. Ἡ παραμονὴ τῶν πλινθοτοίχων ἐπὶ τετραήμερον ἐντὸς τοῦ ὕδατος εἶχεν ὥς ἀποτέλεσμα τὴν ὀλοσχερῇ ἢ μερικὴν διάλυσιν αὐτῶν, καθ' ὅψος κυρίως καὶ ὀλιγώτερον κατὰ πλάτος. Τὸ διαλυθὲν ὕλικόν μετὰ τὴν ἀπορρόφησιν τῶν ὑδάτων εἶχεν ἐπικαθήσει ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ ἐκατέρωθεν τῶν λειψάνων τῶν διαλυθέντων τοίχων. Ὅτε δέ, μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, ἡ ὅλη ἐπιφάνεια ἐξηράνθη, λόγῳ τῆς ιδιότητος τοῦ ἀπαξ ξηρανθέντος πηλοῦ νὰ μὴ ἐνοποιῇται εὐκόλως μὲ οἰανδὴποτε νέαν προσθήκην ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὕλικου, ἐδημιουργήθησαν ἐπ' αὐτῆς ρωγμαί, διαγράφουσαι σαφῶς τὰ περιγράμματα τῶν δωματίων, ὥς καὶ τῶν ἄλλων τῆς οἰκίας κτισμάτων (αὐλάκων θυσιῶν, βωμοῦ κλπ.), εἰς τρόπον, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ καὶ εὐκόλος ἡ ἀπομάκρυνσις τῆς οὕτω ἐπικαθησάσης ἱλύος, ἄνευ κινδύνου νὰ προξηνηθοῦν ζημίαι καὶ εἰς καίρια σημεῖα τοῦ κτίσματος. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω γίνεται νοητὸν πῶς καὶ κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν τοῦ ἐν λόγῳ κτίσματος διεγράφοντο οἱ τοῖχοι καὶ ἠκολοθοῦντο ὑπὸ τῶν εἰδικευμένων ἐργατῶν τὰ ἔχνη των, σαφῶς διακρινόμενα τῆς ἐκ κεραμίτιδος γῆς ἀποτελουμένης ἐπιχώσεως, ἥτοι τοῦ ὕλικου, ἐξ οὗ ἦσαν κατασκευασμένοι καὶ αἱ ὀμαι πλίνθοι.

Οὕτω μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν (μᾶλλον τὴν ἀπόσπασιν) τῆς ἱλὺς διεγράφη καὶ πάλιν τὸ σχέδιον τῆς οἰκίας, παρουσιαζούσης βεβαίως μεγάλην διάβρωσιν, κυρίως εἰς τινὰ εὐπαθῆ σημεῖα, ἀλλὰ ἱκανῆς ἔτι νὰ δώσῃ μίαν ἰδέαν τῆς ἀρχικῆς μορφῆς καὶ τοῦλάχιστον πειστικωτέρας οἰασθήποτε ἀνακατασκευῆς ἢ ἔστω καὶ ἐπιδιορθώσεως. Διότι πλὴν τούτων δόμοι ἀλλεπάλληλοι πλίνθων ἐμφανισθέντες ἤδη μετὰ τὸν καθαρισμὸν εἰς πολλὰ σημεῖα τοῦ κτίσματος, κυρίως ὅμως εἰς τὴν ἐσωτερικὴν πλευρὰν τοῦ βορείου τοίχου τοῦ δωματίου α', ἔνθα διακρίνονται καθαρὰ τόσον οἱ ὀριζόντιοι ὅσον καὶ οἱ κάθετοι ἄρμοι τῶν κατὰ κανονικοὺς στοίχους (φορμηδὸν) τοποθετημένων πλίν-

Εἰκ. 1. Δομάτιον α' Ἱερᾶς Οἰκίας.

Δόμοι πλίνθων ἐμφανισθέντες εἰς τὴν ἐσωτερικὴν πλευρὰν τοῦ βορείου τοίχου.

θων (εἰκ. 1, πίν. 1α, καὶ 1β), δίδουν σαφεῖς εἰκόνα τῆς κατασκευῆς καὶ πείθουν περὶ τῆς διὰ πλίνθων, διαστάσεων $0.45 \times 0.45 \times 0.10$ μ., κατασκευῆς τῶν τοίχων, ὅπερ ὑπεστηρίξαμεν κατὰ τὸ παρελθὸν ἐπὶ τῇ βάσει ὅμως μόνον τῶν ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς βορείου πλευρᾶς τῆς Ἱερᾶς Οἰκίας διαφανέντων (καὶ φωτογραφηθέντων) ὀριζοντίων δόμων καὶ τοῦ πάχους τῆς ἐντὸς τοῦ δωματίου δ αὐτῆς εὐρεθείσης ἀκεραίας πλίνθου (βλ. ΠΑΕ 1958, σ. 6 καὶ 7).

Δευτέρα παρατήρησις, γενομένη ἀκριβῶς ἐξ ἀφορμῆς τῆς καταστροφῆς, ἦτο ἡ διαπίστωσις τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ χώρου τούτου πρὸ τῆς κατασκευῆς τοῦ κτίσματος, διὰ θυσίας ἐπὶ ἐλευθέρῳ ἐδάφους, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν λευγάνων θυσίων (ἀγγείων κλπ.), ἅτινα εὐρέθησαν ὑπὸ τοὺς τελείως διαλυθέντας τοίχους τοῦ δωματίου δ, ὥς καὶ τῶν πυρῶν, ὧν τὰ ἴχνη παρακο-

λουθοῦνται διερχόμενα ὑπὸ τὰ σφζόμενα ἔτι λείψανα τοίχων τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ αὐτοῦ δωματίου καὶ ἀλλαχοῦ. Εἰς ἐπίρρωσιν τούτου ἔχομεν καὶ τὸ γεγονός τῆς ἀνευρέσεως πρὸ τῆς Ἱερᾶς Οἰκίας πλείστων ὄσων θυσιῶν.

Λείψανα πυρῶν καὶ θυσιῶν ἀπεκαλύφθησαν κατὰ τὸν καθαρισμὸν καὶ εἰς ἄλλα σημεῖα τῆς οἰκίας, ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἢ καὶ ἐντὸς τῶν διαβρωθέντων τοίχων. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπιτρέπει νὰ πιστεύωμεν, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν τοίχων ἐτελοῦντο θυσίαι, εἴτε ὅτε ἡ στάθμη του ἀνῆρχετο διὰ τῆς λατρευτικῆς χρήσεως μέχρι τοῦ ἐκάστοτε ὕψους αὐτῶν, εἴτε καὶ ἅμα τῇ κατασκευῇ αὐτῶν, δι' ἄλλους λόγους.

Τὸ ὅτι ἡ οἰκία ἐχρησιμοποιήθη δι' ἐντατικὴν λατρείαν, καθ' ἣν τὰ τῶν θυσιῶν λείψανα διατηροῦνται κατὰ στρώματα ἐντὸς αὐτῆς, γίνεται ἀντιληπτὸν ἤδη καὶ ἀπὸ τὰ στενὰ τῶν θυσιῶν, ὅπου α) θραύσματα ἀγγείων — λείψανα παλαιότερων προφανῶς θυσιῶν — ἀπεκαλύφθησαν εἰς τὴν διαβρωθεῖσαν βορείαν πλευρὰν αὐτῶν (τῶν στενῶν) καὶ δὴ εἰς τὸ ὑπὸ τὴν σφζομένην πῆλῳσιν τῆς τελευταίας φάσεως αὐτῶν ἔδαφος, β) κατὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν αὐτῶν ἐφάνησαν εἰς σημεῖον βαθύτερον καὶ τῶν δύο ἐπαλλήλων σφζομένων σειρῶν δύο στρώσεις λεπταὶ ἐξ ὑποκιτρίνου πηλοῦ, αἵτινες ἀκολουθοῦν τὴν αὐτὴν μὲ τὰ ὑπερθεῖν αὐτῶν διατηρηθέντα γνωστὰ στενὰ κλίσιν καὶ ἔκτασιν καὶ πιθανῶς ἀποτελοῦν ἐπίστρωσιν (πῆλῳσιν) τῶν δύο πρώτων — τῶν παλαιότερων δηλ. — στενῶν θυσιῶν τῆς οἰκίας. Ἄλλη ἐξ ἀφορμῆς ἐπίσης τῆς καταστροφῆς γενομένη διαπίστωσις ἦτο ἡ ἀποκάλυψις τῆς βάσεως, μετὰ τμήματος τῆς κοιλίας, εὐμεγέθους πηλίνου ἀγγείου κάτωθι ἀκριβῶς τοῦ διαλυθέντος περιχειλώματος τοῦ ἐν τῷ δωματίῳ ζ βωμοῦ.

Σημειοῦμεν τέλος, ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς ΒΔ. γωνίας τοῦ ἐν λόγῳ δωματίου, ἀλλὰ ἐπὶ πολὺ ὑψηλοτέρου ἐπιπέδου, ἀποκαλυφθὲν κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ εἰρημένου χώρου καὶ διατηρηθὲν κατὰ χώραν περιέργον μικρὸν λίθινον κτίσμα, ὅπερ ἐκ τῶν ἐπ' αὐτοῦ εὑρεθέντων θραυσμάτων εἶχε χρονολογηθῇ περὶ τὸ 600 π. Χ. καὶ τὸ ὅποιον μετὰ τὴν πλήρη ἀποκάλυψιν τῆς Ἱερᾶς Οἰκίας εἶχομεν χαρακτηρίσει ὥς τὸ μόνον διασωθὲν δείγμα τῶν μετὰ τοὺς γεωμετρικοὺς χρόνους συνεχισθεῖσων ἐνταῦθα θυσιῶν, κατέπεσε δυστυχῶς καὶ διελύθη καὶ θὰ εἶναι γνωστὸν μόνον ἐκ τοῦ ὑπάρχοντος εὐτυχῶς σχεδίου του καὶ τῶν σχετικῶν φωτογραφιῶν (πίν. 2α καὶ 3α).

Μετὰ τὴν περάτωςιν τοῦ καθαρισμοῦ καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Ἱερᾶς Οἰκίας ἠνοίχθησαν κατὰ τὴν ἐφετινὴν ἀνασκαφὴν καὶ μερικαὶ δοκιμαστικαὶ τάφροι, ὧν μάλιστα ἀνὰ μία εἰς τὰ δωμάτια γ καὶ ε καὶ τρίτη εἰς τὸν χώρον τῶν κυκλοτερῶς διατεταγμένων λίθων, μεταξὺ δηλαδὴ τῶν δωματίων δ καὶ δ' (βλ. σχ. εἰς τὸ Ἔργον 1961, σ. 6).

Διὰ τῶν τάφρων τούτων ἀπεδείχθη, ὅτι κατὰ τὴν γεωμετρικὴν περίο-

δον ὁ χῶρος ἐνταῦθα καὶ μάλιστα βαθύτερον τοῦ σημείου, ἔνθα ἀπεκαλύφθη τὸ πρῶτον — ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω — στρῶμα θυσίων, δὲν ἐχρησιμοποίηθη. Εἰς μεγαλύτερον βάθος, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ δάπεδον τῆς γειννιάζουσας πρωτοελλαδικῆς οἰκίας, εὑρέθησαν εὐάριθμα μόνον ΠΕ ὅστρακα.

Κατὰ τὰς ἐφετινὰς ἐργασίας ὠλοκληρώθη ἐπίσης καὶ ἡ ἔρευνα τοῦ Φρέατος Στ' ¹. Ἀποτελεῖται ἐκ δέκα τεσσάρων ἐπαλλήλων πηλίνων δακτυλίων, διατηρουμένων πάντων — πλὴν τοῦ πρώτου — εἰς λίαν ἱκανοποιητικὴν κατάστασιν καὶ χωρεῖ εἰς βάθος 10 μ., ὅπου συνηντήθη βραχὺ-δες ἔδαφος.

Ἐκτὸς τῶν ἐν ἀφθονίᾳ εὐρεθέντων τεθραυσμένων διαφόρων ἀγγείων (ἐν οἷς καὶ μικρὸν μὲ χρυσῇ διακόσμησιν) ὑπάρχουσι καὶ ἀρκετὰ εἰδώλια, ἀγνῶτες κλπ. τοῦ 4ου καὶ τοῦ 3ου π. Χ. αἰῶνος.

Ἐν συνεχείᾳ ἀνελήφθη ἀνασκαφικὴ ἔρευνα εἰς τὰ κάτωθι μέρη :

1) Εἰς τὸ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Λένορμαν καὶ Βίαντος οἰκόπεδον Κ. Μανιατοπούλου, ὅπου κατὰ τὴν διάνοξιν θεμελίων ἀπεκαλύφθη καὶ ἀνεσκάφη συστάς ἑξ τάφων καὶ μιᾶς ὀστεοδόχου κάλπης μαρμαρίνης, τοῦ 2ου π. Χ. αἰῶνος, μὲ ἀφθονίαν δακρυδόχων (εἰς τῶν τάφων περιεῖχε πλεόν τῶν ἐξήκοντα) καὶ ἄλλων κτερισμάτων. Εὐρέθησαν ἐπίσης καὶ ἐπιτύμβιοι ἐνεπίγραφοι κιονίσκοι. Ἐσημειώθη ἐνταῦθα ἡ ὑπαρξὶς δύο τοίχων, ἀρκετοῦ πάχους, οἵτινες εἶναι ἄσχετοι πρὸς τοὺς τάφους, μεταγενέστεροι αὐτῶν καὶ προχωροῦν κάτωθεν τῆς ὁδοῦ Λένορμαν.

2) Εἰς τὸ κτῆμα Π. Βουτσαρᾶ, κείμενον Δ. τοῦ Στεγάστρου καὶ εἰς ἀπόστασιν 500 - 600 μ. ἀπ' αὐτοῦ, χωματοληπτικαὶ ἐργασίαι συνεχιζόμεναι ἀπὸ ἐτῶν ἔφερον εἰς φῶς ἀνάλημμα Βυζαντινῶν χρόνων διὰ τὸν ἐκεῖθεν διερχόμενον ἄλλοτε παραπόταμον τοῦ Κηφισοῦ. Πρὸ διετίας εἶχεν ἐπισημανθῇ ὀλίγον δυτικώτερον αὐτοῦ τὸ ἀντίστοιχον τμῆμα ἐπὶ τῆς ἄλλης ὁχθῆς. Ἐκ τοῦ ἐφέτος ἀποκαλυφθέντος συνελέγησαν τεμάχια ἀρχαίων γλυπτῶν (ἀναγλύφων, λεκάνης), ὡς καὶ τὸ ἐν πίν. 2β ἀκέραιον ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον (μήκους 0.54 καὶ ὕψ. 0.42) τοῦ τύπου τῶν καλουμένων νεκροδείκνων, ἅτινα εἶχον χρησιμοποιηθῇ εἰς τὸ ἀνάλημμα ὡς οἰκοδομικὸν ὕλικόν. Εἰς τὴν ἰδίαν «χωματερὴν» ἐσκάφησαν καὶ ὀλίγα φρέατα κοινά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα προῆλθε μετὰ τῶν ἄλλων καὶ δεκάς βυζαντινῶν ἀγγείων ἀντήσεως.

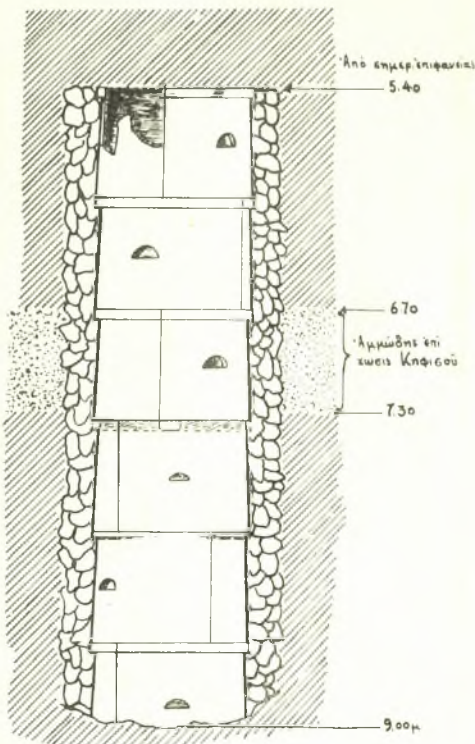
3) Εἰς τὴν «χωματερὴν» Βενέτα, κειμένην ἐπὶ τῆς προεκτάσεως τῆς ὁδοῦ Κρατύλου καὶ ἀπέχουσιν 300 μ. περ. Δ. τοῦ Στεγάστρου, ἀπεκαλύφθη κατὰ τὴν διὰ μηχανικοῦ ἐκσκαφῆς ἐνεργουμένην χωματοληψίαν, ἥτις

¹ Βλ. ΠΑΕ 1961, σ. 11 εἰκ. 5.

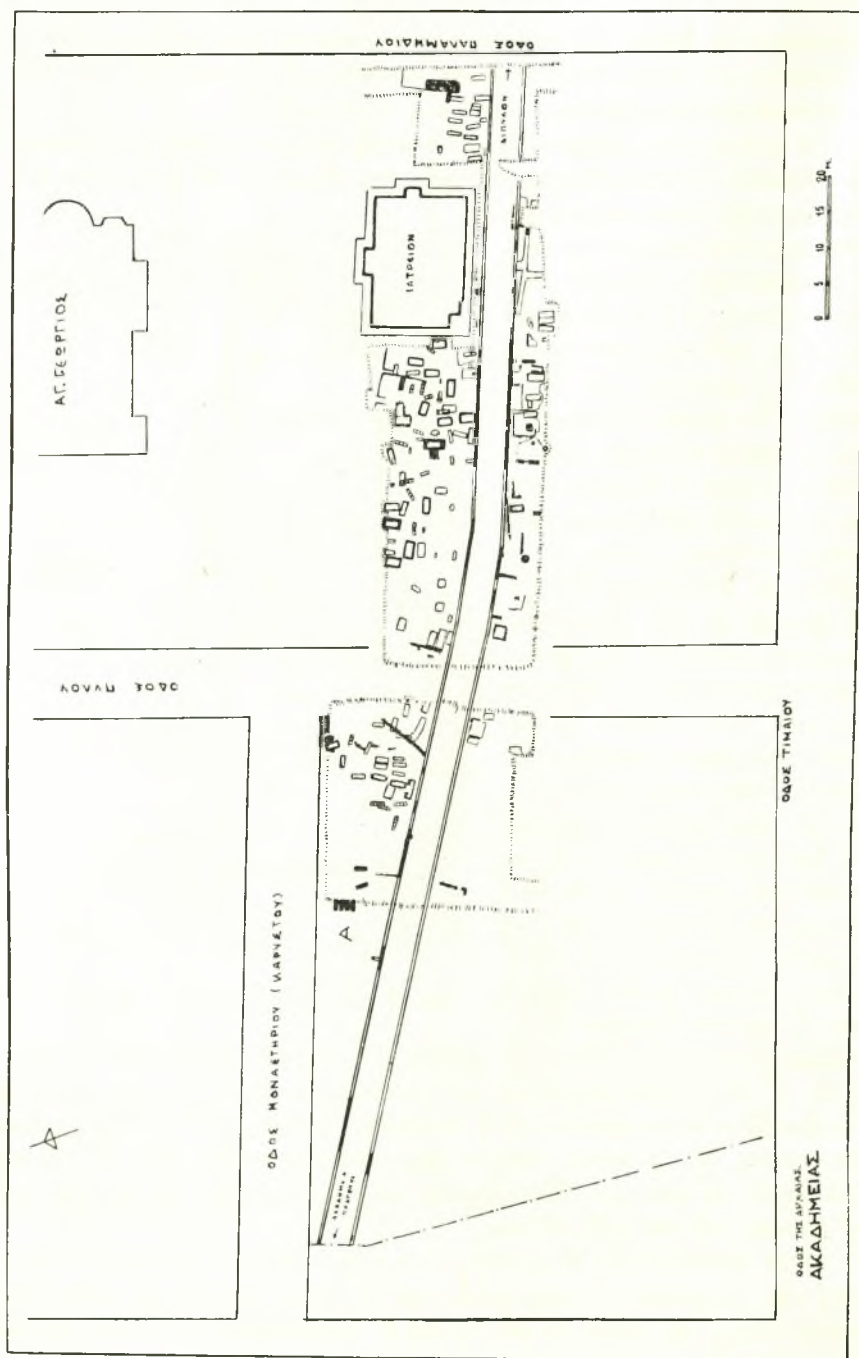
εἶχε φθάσει εἰς βάθος 10 περίπου μέτρων, φρέαρ μετὰ πηλίνης ἐπίσης ἐπενδύσεως, τοῦ γνωστοῦ πλέον τύπου τοῦ 4ου π. Χ. αἰῶνος μέχρι τοῦ 6ου αὐτοῦ δακτυλίου, ὡς φαίνεται καὶ ἐν εἰκ. 2 καὶ πίν. 3β.

Τὸ φρέαρ τοῦτο ἀπεφασίσθη νὰ διαλυθῇ καὶ νὰ μελετηθῇ ὡς ὕλικόν. Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ φρέατος ἠρευνήθησαν προχείρως καὶ τὰ τοιχώματα τοῦ σκάμματος τῆς «χωματερῆς» μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐπισήμανσιν καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν ἀνάληψιν τῆς ἐξερευνήσεως : α) ἑνὸς ἔτι φρέατος μετὰ πηλίνης ἐπενδύσεως ἐλάχιστα σφυζομένης καὶ ἐδραζομένης ἐπὶ ὠραίας λιθοδομῆς, ἣτις συνεχίζεται μέχρι βάθους 6.50 μ. Τούτου ἡ διάμετρος εἶναι 2.10 μ. εἰς τὸ ὕψος τῆς πηλίνης ἐπενδύσεως, φθάνει δὲ τὰ 2.50 μ. εἰς βαθύτερον σημεῖον. Ἡ ἐρευνά του δὲν ἐξηντλήθη. Ἀπέδωσε μέχρι τοῦδε ἀξιόλογον κεραμικὸν ὕλικόν, νομίσματα καὶ σιλεγγίδα σιδηρᾶν· β) ἀριθμοῦ τινος τάφων κειμένων εἰς ἀρκετὰ ἀπομακρυσμένα μεταξὺ των σημεῖα καὶ ἀνηκόντων εἰς βυζαντινοὺς, ρωμαϊκοὺς καὶ κλασσικοὺς χρόνους· γ) δύο ἀποθετῶν, ἑνὸς ρωμαϊκῶν καὶ ἑνὸς ἀρχαϊκῶν χρόνων, ὧν ὁ τελευταῖος ἀπέδωκεν ἱκανὸν ἀριθμὸν λίαν ἀξιολόγων ἀγγείων (μελανομόρφων κυλίκων καὶ πινακίων θραύσματα, ἀλλὰ καὶ μεγαλυτέρων—ἀμφορέων—)· καὶ δ) δύο ἐπαλλήλων καὶ ἐκτεταμένων ἀρχαίων στρωμάτων, ἐξ ὧν προῆλθον ἀρχιτεκτονικὰ μέλη διαφόρων ἐποχῶν, τμήματα ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων, δύο ἀνδρικοὶ κεφαλαὶ ρωμαϊκῶν χρόνων (πίν. 4α . β), ὡς καὶ ὀλόκληρον τὸ κάλυμμα κλινομόρφου σαρκοφάγου (πίν. 4γ καὶ 5α) τοῦ α' ἡμίσεος τοῦ 3ου μ. Χ. αἰῶνος.

Τὴν συστηματικὴν ἐξερεύνησιν τοῦ χώρου τούτου ἀνελάβομεν δαπάναις τῆς Ὑπηρεσίας Ἀρχαιοτήτων, ἀφ' ἧς ἦλθον εἰς φῶς ἐπὶ πλέον διάφοροι τάφοι, ὡς καὶ τὰ ἐν πίν. 5β καὶ 6 ἀρχιτεκτονικὰ καὶ ἄλλα γλυπτὰ

Εἰκ. 2. «Χωματερὴ» Βενέτα. Φρέαρ II.

Είλ. 3. Τοπογραφικὸν σχέδιον τῆς ἀπὸ Διπύου πρὸς Ἐκαδέμεταν ἀρχαίας ἑδρᾶς καὶ τῶν πρὸς αὐτὴν τῶρων.

προερχόμενα προφανῶς ἐκ τοῦ σώματος τῆς προειρημένης σαρκοφάγου καὶ ὧν τὰ δεύτερα εἰκονίζουσιν ἀμαζονομαχίαν.

Ἐντεῦθεν τέλος παρέστη πάλιν ἀνάγκη μελέτης τοῦ πρὸ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου χώρου, διότι οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ἐγένοντο ἀφορμὴ νὰ ἀποκαλυφθῇ ἐκεῖ γνωστόν (ἐκ τῆς πρὸ τριακονταετίας ἐνεργηθείσης ἐκεῖ ἀνασκαφῆς), ἀλλὰ καὶ ἄγνωστον τμῆμα τῆς ἀπὸ Διπύλου πρὸς Ἀκαδήμειαν ἀγούσης ἀρχαίας ὁδοῦ, μὲ νέους τάφους καὶ θυσίας (πίν. 7) παρὰ τὴν ὁδὸν Μοναστηρίου.

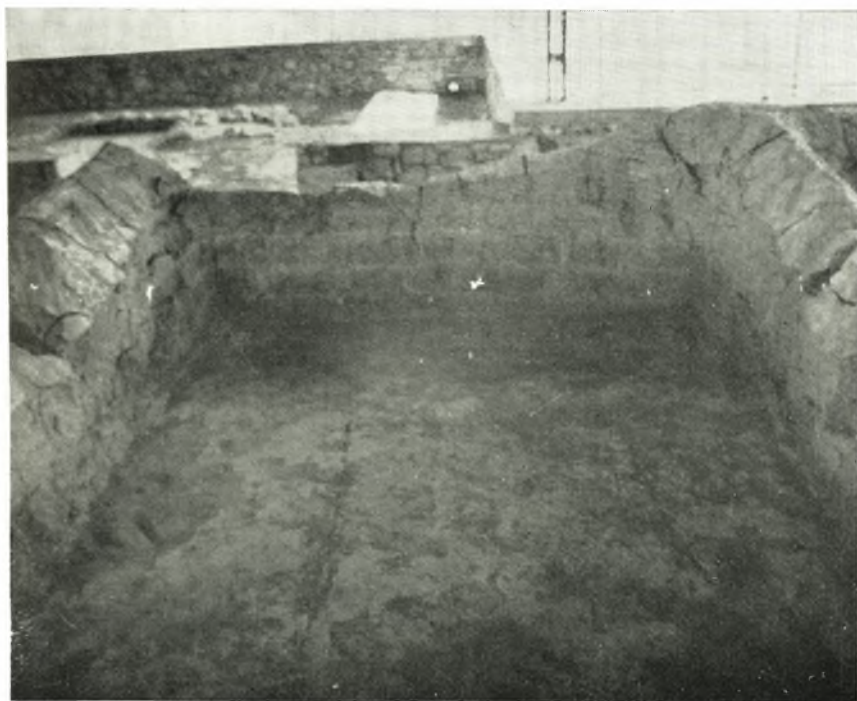
Τὸ παρατιθέμενον σχέδιον (εἰκ. 3) παρέχει ἰδέαν τῆς ἄλλοτε ἀνασκαφείσης περιοχῆς καὶ τῶν σήμερον ἐπισημανθέντων σημείων.

ΦΟΙΒΟΣ Δ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΛΟΣ

α. Ἱερᾶς Οἰκίας γεωμετρικῶν χρόνων δωμάτιον α'. Ἐσωτερικὴ ὄψις βορείου τοίχου (λεπτομέρεια).

β. Ἱερᾶς Οἰκίας γεωμετρικῶν χρόνων δωμάτιον α'. Ἐσωτερικὴ ὄψις βορείου τοίχου.

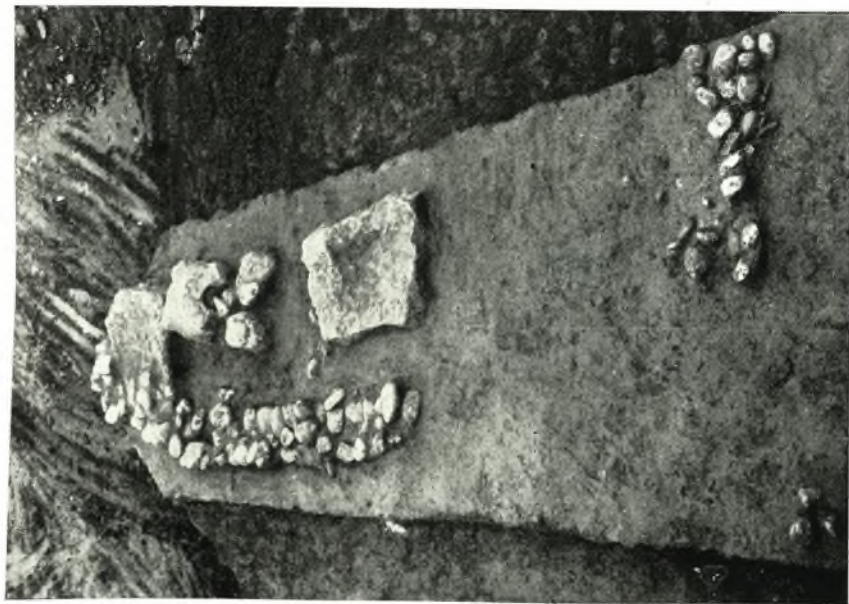
α. Ὁ χώρος τῶν πλινθίνων ζτισμάτων (ἀπὸ Δυσμῶν).

β. Μαρμαρίνον ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον ἐκ τῆς «χοματερεῆς» Βουτσαρά.

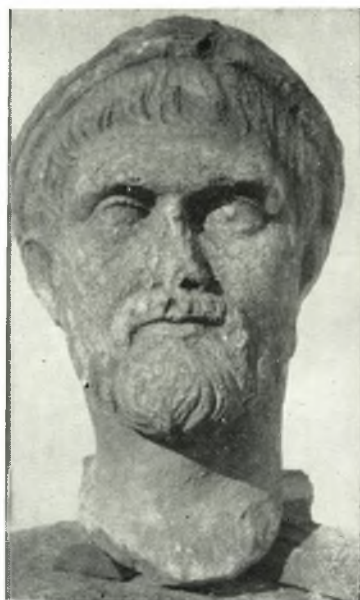
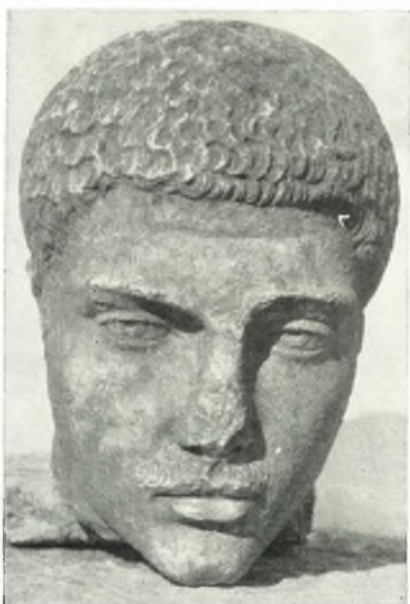

β. «Χομμετορ» Βενέτα, Φορέας Π.

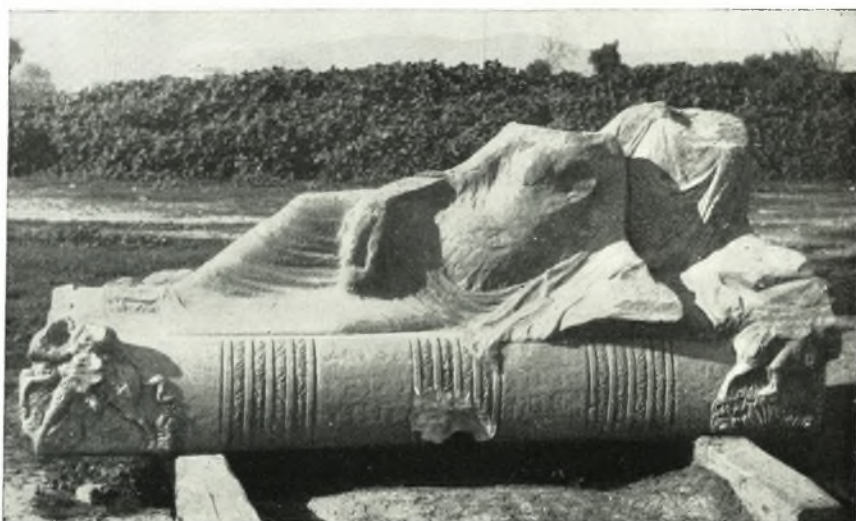

α. Ἡ ἐπὶ τῆς ΒΔ. γωνίας τῆς Ἱερᾶς Οἰκίας
μεταγενεστέρα θυσία τοῦ 600 π. Χ.

α. β. Μαρμάριναι ἀνδρικοὶ κεφαλαὶ ρωμαϊκῶν χρόνων
ἐκ τῆς «χωματερῆς» Βενέτα.

γ. Πῶμα μαρμαρίνης σαρκοφάγου ἐκ τῆς «χωματερῆς» Βενέτα.
Προσθία ὄψις.

α. Πῶμα μαρμαρίνης σαρκοφάγου ἐκ τῆς «χωματερῆς» Βενέτα.
Ἡ ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον στενὴ κεκοσμημένη πλευρά.

β. Τμήμα ἐκ τῆς σαρκοφάγου τῆς «χωματερῆς» Βενέτα.

Τμήματα μαρμαρίνου αναγλύφου, προφανώς ἐκ τῆς εἰς τὸ σῶμα τῆς σαρχοφάνου τῆς «χοιματεῖς»
Βενέτα εἰκονιζομένης Ἀιδοιομαχίας.

α. Γενική άποψη τοῦ ἀνασκαφέντος τομέως τῶν τάφων τῆς πρὸς Ἀζαδημεῖαν ὁδοῦ.